

2809/96

37

התאחדות
העובדים
בארץ ישראל

שודר בחוכנית: מפגש רה"מ עם ועדת העורכים
בתאריך: 08.12.93
בשעה: 14:15
בקול ישראל - רשת ב'

0812013
462356

מפגש רה"מ רבין עם ועדת העורכים של העיתונות בישראל *

מערכת החדשות של "קול ישראל" ברשת ב', השעה שחים ורבע. בכ"ט בנובמבר מתקיים מידי שנה בשנה מפגש מסורתי בין ראש הממשלה לבין חברי ועדת העורכים של העיתונות בישראל. השנה נדחה המפגש הזה בשל שהותו של ראש הממשלה בחוץ לארץ, והוא עומד להיפתח ברגעים אלה בבית סוקולוב בחל אביב. אל כתבנו המדיני שלמה רז שם בבית סוקולוב. רה"מ יצחק רבין:

...אני רוצה להתנצל על האיחור - שלמה רז:

שלום לכם נירושלים. ראש הממשלה כבר תפס את מקומו על יד המקרופון, ומיד הוא יכנס לתוך הדברים עצמם מעבר לדברי ההתנצלות על האיחור הקטן נוכח לוח הזמנים המאוד צפוף, אבל נתפנה כבר לשמוע את ראש הממשלה. רה"מ יצחק רבין:

...מהם בכל אשר אחרש שם, מה גם ביום של פורום ממשלתי, ואיתכם הסליחה. אין ספק שהכ"ט בנובמבר הוא תאריך, תאריך יחודי, שעל אף זאת שאיננו מוזכר בחיי העם בישראל, וטוב שאתם עושים מידי פעם, מידי שנה, ארוחה להזכיר מועד זה. המועד הזה קשור במדיניות, בגישה, ובאדם. כוונתי לדוד בן גוריון ז"ל. בעיני שלוש ההחלטות החשובות ביותר עד היום נתקבלו על ידי דוד בן גוריון. ההחלטה הראשונה, בשלהי מלחמת העולם השנייה להציב כיעד מדינה יהודית לאלתר, ולו גם בחלק מארץ ישראל המנדטורית. אלמלא יעד זה, הוצב כפני התנועה הציונית והישוב היהודי, יתכן שהיתה מוחמצת הזדמנות היסטורית יחידה במינה להביא להקמתה של מדינה יהודית בארץ ישראל. הצירוף נסיבות היסטוריות, מלחמת העולם השנייה, מלחמת כוחות האור כנגד כוחות החושך. השואה והישג התנועה הציונית בבניית תשתית למדינה יהודית בהתיישבות, בחברה, בתעשייה, ובבטחון. והיעד כולל המאבק נגד הבריטים לא היה לו משמעות אלמלא הצירוף של הנסיבות של מלחמת העולם השנייה וחוצאותיה, השואה וגורלם של העקורים, שאריות פליטת יהודי אירופה, וכמובן התשתית שקמה כאן בישראל. ההחלטה השנייה, ואני זוכר אותה ב'40, ואני זוכר אותה בסוף '46 כשבן גוריון כינס, לאחר שקיבל את תיק הבטחון של הסוכנות היהודית ליורו, את כל המפקדים של ההגנה שהיא היתה הכוח הצבאי של הישוב היהודי המאורגן, מרמת מג"ד ומעלה, ואמר לנו דבר שכמעט הפיל אותנו מהכיסאות "צריך להתכונן למלחמה נגד צבאות מדינות ערב". שתי ההחלטות, ההישג המדיני של החלטת הכ"ט בנובמבר, של האו"ם, המאוחדות, החלטה מדינית ראשונה של פורום בינלאומי מאז הכרזת בלפור, כנראה בנובמבר הוא חודש מיוחד. בשני בנובמבר הצהרתי בלפור, כ-29 בנובמבר ההחלטה על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל. ההחלטה הזאת של הכ"ט בנובמבר לא היתה לה משמעות אלמלא התכונן ההגנה כזרוע הצבאית של הישוב המאורגן למלחמת עצמאות. לא היתה לנו מלחמת שחרור, היתה לנו מלחמת עצמאות. כנגד צבאות מדינות ערב, הפלשתינאים חושבי ארץ ישראל המנדטורית; על עצם קיום העצמאות. הם דחו את ההחלטה מכל וכל, הם גם יצאו למלחמה יחד עם צבאות מדינות ערב כדי לנטל את ההחלטה, ואם אצטט את מנהיגיהם דאז, "לזרוק אותנו לים". ההחלטה להציב כיעד מדיני, מדינה יהודית לאלתר ולו גם בחלק מארץ ישראל, השגחה, ההיערכות למלחמת העצמאות של ההגנה, אלה היו שתי החלטות אולי החשובות ביותר בהיסטוריה היהודית של מאה השנים האחרונות, כי שתי אלה הביאו לנו בעיחוי הסטורי של צירוף נסיבות את קיומה של המדינה. ההחלטה השלישית שלו היתה לקלוט את יהדות ארצות ערב וצפון אפריקה. חוץ ארבע, או ארבע וחצי שנים, הישוב היהודי בארץ, במדינת ישראל הכפיל עצמו. ואינני יודע, אלמלא שלוש ההחלטות ההלו, היכן היינו היום. עברו שנים מאז והיו התפתחויות בתחום הפנימי, בתחום המדיני, ואעמוד על הדברים בתחום המדיני בטחוני. מלחמת העצמאות הסתיימה לא בשלום אלא בהסכמי שביתת נשק בינינו לבין ארבע המדינות הערביות השכנות לנו. אבל לצערנו מ-49' עד 74' לא היתה שום התקדמות מדינית אם מדובר בהסכם דו צדדי, מדינת ישראל מול מדינה ערבית שכנה. היו הישגים אדירים, "מבצע קדש", בוודאי ששת הימים ששינחה את מעמדה האסטרטגי, בוודאי שתי מלחמות קדשו.

ומלחמת ששת הימים. אבל רק מלחמת יום הכיפורים הניאה גם צד ערבי, וגם צד ישראלי, להכרה שיש גבול, יש מגבלות לשימוש בכוח הצבאי, ואחרי 25 שנות נאורח מדיניות, ב-74' הושגו לראשונה מאז '49 הסכמים דו צדדיים. קורח עם מצרים הסכם הפרדת הכוחות, אחר כך עם סוריה הסכם הפרדת הכוחות, אחר כך בספטמבר '75 הסכם הביניים. כל אלה סללו את הדרך לפריצת הדרך ההסטורית במערכת היחסים בין העולם הערבי לכינונו, הסכמי קמפ-דיוויד, וחוצה השלום עם מצרים. הנשיא סאדאת למן את הלקח של מלחמת יום הכיפורים, ושינה את מדיניותו מצרים מהליכה בדרך המלחמה, המאבק הצבאי, ועלה על דרך המשא ומתן. נדרשו כשלושת אלפים הרוגים ישראלים, חמש עשרה אלף הרוגים מצריים, ששתי המדינות חגגנה למסקנה שבדרך המלחמה אף אחת איננה משיגה את יעדה. ואם הנשיא סאדאת אמר שנה, שנה וחצי לפני מלחמת יום הכיפורים, שהוא מוכן להקריב מיליון וחצי חיילים מצריים כדי להשיג את יעדיו, גם בישראל היה מי שאמר שעדיפה שארם א-שייך על שלום מאשר שלום על שארם א-שייך. והוא אכל את דבריו ושינה עמדתו, והעזיף את השלום על שארם א-שייך. 14 שנים עברו, בעצם 13 וחצי, ושוב פעם צירוף נסיבות הסטורי - השינוי במישור הבינלאומי. פשיטת הרגל של הקומוניזם במחכונתה של ברית המועצות, התפוררות ברית המועצות, סיום המלחמה הקרה, כל אלה שינו לא רק את המצב במישור הבינלאומי אלא גם במזרח התיכון. האירוע השני - המשבר במפרץ הפרסי, ההתייבבות של ארצות הברית אל מול חוקפנות. כל אלה איפשרו לארצות הברית להביא את הצודים לסיכסוך הערבי ישראלי, את ירדן, את סוריה, את מצרים, את הפלשתינאים, לוועידת מדריד. לא ישראל היא שעשתה זאת, לא העולם הערבי עשה זאת, עשתה זאת ארצות הברית. כמובן עם שותפות עם ברית המועצות, אחר כך רוסיה, אבל ברור מיהו הגורם הדומיננטי הבינלאומי שהביא לוועידת מדריד. בוועידת מדריד ניצבנו בפני ארבעה פרטנרים למשא ומתן. שלוש מדינות ערביות השכנות לנו מעבר למצרים, והפלשתינאים. על פי מכתב הזימון שקיבלה הממשלה בישראל, ואני מכבד את התחייבותה אז, מטרת המשא ומתן היה להגיע לחוזה שלום עם שלושת המדינות, ולהתקדם בשני שלבים עם הפלשתינאים לפתרון הסכסוך בינם לבינינו. בעצם עיקריה של גישת המצרים הישראלים והאמריקאים מקמפ דיוויד לפתרון הבעיה הפלשתינאית היתה מונחת ביסוד מכתב הזימון לוועידת מדריד. לא קראו לנה יותר אוטונומיה, לא מפני שישראל לא רצוה. מפני שהפלשתינאים והגורם הערבי האחר, או הגורמים הערבים האחרים אמרו 'אוטונומיה מתחקה'. הומצא ביטוי חדש 'איסק"א' - 'אינטר אימסלף גאוו'רנמנט דה רייג'מנט פור דה פלשתינינס' - סידורי שלטון עצמי לפלשתינאים בשטחים. מאז המילה אוטונומיה לה הופיעה באף נייר, לא ערבי, לא ישראלי, של שתי ממשלות בישראל, לא של אחת. הממשלה שלי יש את הזכות לעמוד בראשה לא החפעה ממחכונת מדריד, או לפחות אני לא. כי הנסיון היה שעד כה לא הגענו להסכם בינינו לבין גורם ערבי, בוודאי מדינה ערבית, במסגרת של ועידה בינלאומית, וועידת מדריד היתה ועידה בינלאומית. יקראו לה מזרח תיכונית, מתי היא לא היתה מיוחדת כשדובר בוועידה בינלאומית להשכיח שלום במזרח התיכון שלא היתה ועידת בינלאומית. יצרנו מציאות שארבעה צודים ערביים, גם אם היו מאורגנים בשלוש משלחות, באו בזמן נתון למשך נמן נתון, למקום לושינגטון, ביחד לנהל משא ומתן איתנו. במרוצת הזמן על פי הערכתנו, שיש בעצם שתי מפתחות, שני מפתחות, סליחה, ופתרון הבעיה או הסורי. או הפלשתינאי, כי ירדן לא היתה יכולה ללכת לבד לפני החקדמות משמעותיות עם הפלשתינאים, ולבנון נתונה בהשפעה הסורית מרכזית. והבעיה היתה, היכן לפרוץ את הורן? אני לפני מערכת, במערכת הבחירות לכנסת ה-13 נחתי עריפות לפלשתינאים, אבל בעיני החשיבות היתה לפרוץ דרך ולא חשוב באיזה כיוון. יש יתרון מסויים לבעיה הפלשתינאית, יש לה גם חסרונות. בהגעה להסכם עם מדינה ערבית וניקה לדוגמה את מצרים. נחננו את הכל, עד הסנטימטר המרובע האחרון, ועקנו כל נוכחות ישראלית בסיני, אבל קבענו קו תיחום, והיה ברור: מהצד אחד מצד אחד מצרים, מהצד השני ישראלים. ידעתי ואין לי כל הפתעה, שמדובר בהשגת הסכם עם הפלשתינאים, המטרה ליצור דו קיום ושלום בין שתי אישיות שאין האהבה שוררת ביניהם. מעורבות גיאוגרפית, חוצות אחת את השניה יום יום נאלפי אם לא עשרות אלפי כלי רכב. איך יוצרים דו קיום ושלום כזה כשלב מעבר להסדר ביניים? ידעתי שזה מורכב, ידעתי שחיינה התנגדותו גם מן הצד הפלשתינאי, גם מהצד הישראלי, בוודאי מצד החושנים החיים בשטחים, אם כי לא מכולם, לא כולם עשויים מעור אחד. יש רבים בניהם שעם כל הכאב יודעים ומבינים את חשיבות ההגעה לשלום. והדבר השני, ככה לא דבר, ההגעה השנייה.

הפורימי. אומנם אמרנו שמשלחת הפלשתינאים חושבי השטחים
הם הנציגות, על איזה מנדט הם הלכו לוועידת מדריד? על
פי החלטת המועצה הלאומית הפלשתינאית, המל"פ, באנגליה
ה-M.A.C. הם קבלו את ההחלטה, אם הכחינו את המנדט, הם
מיינו את חברי המשלחת. ובשלב מסויים אישרתי בחינה
בתחילת '93, ברבע הראשון, לבחון האם אש"ף מוכן לשנות
את הדברים המרכיבים שמנעו מאיתנו להיות פרטנר במשא
ומתן איתנו? ההתנגדות להכרה בעצם זכותה של מדינת
ישראל להמקיים, שזהו יסוד מוסד האמנה הפלשתינאית,
הנכונות לפתור את הסיכסוך הישראלי פלשתינאי נעתיך
בדרכי שלום בלבד, גינוי והפסקת הטרור והאלימות על ידי
מי שהם מטוגלים לשלוט בו, להכיר בהחלטות נסעיפי האמנה
הפלשתינאית הנוגדים את זכוות ישראל להתקיים בשלום
כמובן, ואז ההסכם על הצהרת העקרונות לראות אותם ככלתי
אופרטיביים ולא תקפים. עו שיחוקקו את החוקים האמנה
צריכה להיות קודם כל מל"פ, ממלא שלישי מחברי המל"פ עזב
אותו. חאו'ומה, חנש, וגורמים אחרים, ואינני שש
שימלאו את מקומם ב-188 חברים למל"פ מדין חושבי
השטחים, שהיתה החלטה כזאת, הכל רק בכרי לתקן את
האמנה, אם בכלל זה יעלה ויבוא. החלטנו לבסוף למצות את
הסיכוי להתקדם לשלום עם הפלשתינאים, הסכם הצהרת
העקרונות איננו חוזה שלום. הוא אעד גורל לשלום
לכשימומש, כי מדובר בהסכם על כינון הסדר הדינמי
לחקופת המעבר שלא אכנס כעת לכל פרטיה. על מה עמדנו
במשא ומתן, ועל מה אנחנו עומדים היום במשא ומתן על
מימוש הצהרת העקרונות בשלב הראשון שלו, של עזה-יריחו
תחילה? קודם כל בנושאי הבטחון. מעבר לבטחון, הדבר
הראשון לא היה הסכם עם גורם ערבי עד היום הזה שהסכים
ולו גם בהסדר ביניים לשמירת שלמותה ואחדותה של
ירושלים חתת שלטון ישראלי. אני לא אומר שזה הסכמה
לפתרון הקבע, אבל בקמפ דייוויד על כל ההישג האדיר של
ראש ממשלת ישראל דאז - מר מנחם בגין ז"ל, שהיה לו את
העוז להחזיר את הכל ולעקור כל נוכחות ישראלית בסיני,
ויצר בכך תקדים שעוד יעמוד בפנינו בעתיד. הוא גם
הסכים לאוטונומיה, למשטרה פלשתינאית חזקה, שוודאי לא
התכוון שחיה חזקה באמצעות מקלות בידיה. אנחנו הלכנו
על בסיס זה ואמרנו "עזה-יריחו תחילה". עמדנו כדי פעם
אחת לשנות תקדים שהסכם מחייב עקירת ישובים, על עקרון
- אף ישוב לא יעקר. והאמינו לי, יש ישובים שאני חושב
שהיה מישהו להקים אותם בשטחים. ממשלה של מפלגת
העבודה, ממשלה שבה מפלגת העבודה היתה שותפה במפלגת
אחרות לאומית לא היתה מקימה את חלק גדול מהישובים
שהוקמו. אינני מוטר על קוי העימות, אינני מוטר על
ירושלים וגוש עציון. אבל משהוקמו אמרנו: ממשלה שאין
בה ימין לא רוצים בהסדר ביניים ולו גם ישוב אחר. הדבר
השני - אחריות כוללת של ישראל לבטחון הישראליים
בישובים, ובמקומות שיש צורך שינועו. דבר שלישי - מעבר
לירושלים מאוחדת, מעבר לאי עקירת ישובים, אחריות
כוללת של ישראל לבטחון הישראליים בישובים ובדרכים.
והדבר הרביעי - אחריות לבטחון החוץ. והדבר החמישי -
להשאיר את כל האופציות פתוחות לשני הצדדים כשמדובר
במשא ומתן על פתרון הקבע. אני מאמין שזאת דרך נכונה.
יש בה סיכונים, הסיכויים אם אכן נתרגם את הסכם הצהרת
העקרונות על פי תפישתנו ועל פי הכתוב בהצהרת
העקרונות, אני אראה נצה פריצת דרך, אולי שכה רבים
אמרו נעבר, שהסכסוך הפלשתינאי ישראלי הוא לב ליבו של
הסכסוך הערבי ישראלי. אינני רוצה לומר אם הדבר נכון,
אם לאו, אבל כה רבים בעולם תמיד פינצו באוזנינו את
האמירה הזאת, ולכן גם המהלך הזה התקבל כפי שהתקבל
בקהיליה הבינלאומית ומקומות אחרים. אנחנו היום נתקופה
רגישה מאוד של ציפיות, אולי מוגזמות, לחוצאה מיידית
מחיימת הצהרת העקרונות עוד בטרם הגענו להסכם על תחילת
מימושה, הן בצד הפלשתינאי והן בצד הישראלי, וגם
להתנגדויות. ויש להסכם הזה מחנגדים בצד הפלשתינאי
ובצד הישראלי. החמאס, הג'יהאד האיסלמי, עשרת אירגוני
הסירוב הפלשתינאים שמיקומם בסוריה ובלבנון, נמוצהר
יוצאים נגד ההסכם. הם כל השנים קיימו טרור כנגד
ישראל, כי עמדתם, תפיסתם של אירגונים אלה שרק בדרך
הטרור והאלימות יש להשיג מישראל את החוצאה הרצויה
להם, היא בעצם קרובה לחיסולה של ישראל. אבל שלא
השיגו, אינם משיגים ולא ישיגו לעולם. אבל היום מאז
ה-13 בספטמבר הטרור שלהם, שהיה קיים בעבר, מכון
ליצור התנגדות בצד הישראלי כמו בצד הפלשתינאי, כדי
לטרפו את הסיכוי לשלום, את הצעד המשמעותי לתחילת
הפתרון בין הפלשתינאים לבינינו. אני יודע שיש רגישות
רבה בציבור, טבעי גם בין המחיישבים, שאנחנו רואים
עצמנו כממשלה בלי קשר אם הסכמו עם הקמיו הישובים
באירגונים מסויימים, אם לאו. ירשנו זאת ואנו רואים את
מחויבותנו להבטיח את בטחונם. פעמים היתה לי שיחה עם

סיעת המפר"ל אתמול, וראיתי כמה דברים לא ברורים. חרשו לי רק לתת נתונים. היום, וזה תקופה לא מועטה, צה"ל משקיע מבחינת כוחות בשמירת החושנים היהודים וישוניהם באיזורי יהודה שומרון ועזה כוחות אדירים. 120 פלוגות, ולעיתים יותר משרות בשטחים לשמור על שלום החושנים והישובים הישראליים בשטחים. אם נרצו לדעת, בגבול לבנון יש בערך המכוח הצה"לי שמושקע היום ביהודה ושומרון. רבע, אולי טיפה יותר. שלא לדבר על מאמץ השב"כ, על תוספות של כוחות מכוחות שונים. היו סכמטט פי ארבע כוחות צה"ל ביהודה שומרון ועזה מאשר בגבול לבנון ובאיזור הבטחון. וזה נקרא 'לא מאמץ'? והאמינו לי, תוכנית העבודה ל-93' היתה בנויה על פחות כוחות. דרשתי 80 מיליון שקל נוספים, ומדובר רק בכוחות, בפלוגות של משמר הגבול, צבא סדיר, רק במערך הלוחם, וכמובן אנשי מילואים מן המערך הלוחם. סדר כוחות אדיר. אבל ביקרתי היום, אנחנו צריכים ללוות חמש מאות פיצולי חלמידים יום יום ביהודה ושומרון בלבד, בלי עזה, אנחנו דואים לשמור על היילדים, ומגברנו, גם בכוחות וגם ברכבים. חרשו לי גם לתת נתונים כואבים, ולא אמטשטש דבר. ב-1992 במשך כל השנה נהרגו 93 ישראלים, מתוכם 22 אזרחים, 17 של כוחות הבטחון. ב-92' נהרגו 16 ישראלים בחטומי הקו הירוק. ב-93' עדיין לפני חתימת ההסכם ב-13 בספטמבר, נהרגו 41 ישראלים, מתוכם 23 אזרחים, באזרח אחד יותר מאשר בכל שנת 92', ו-10 מכוחות הבטחון. מ-13 בספטמבר נכון להיום נהרגו 14 ישראלים, מתוכם 10 אזרחים, 4 כוחות הבטחון. אני הפעלתי, בניגוד לדעת רבים, סגר, סגר על כניסת פלשתינאים לתוככי ישראל הריבונית, כולל ירושלים המאוחדת, בסוף מרץ, אחרי שלושה חודשים ראשונים. בשלושה החודשים הראשונים של 93' בחוככי הקו הירוק נהרגו 7 ישראלים, סליחה, 9 ישראלים. 5 אזרחים, 4 אנשי כוחות הבטחון. בשמונה וחצי חודשי הסגר מול שלושת החודשים שקדמו לסגר השנה, נהרגו 7 ישראלים, 9 בשלושה חודשים, 7 בשמונה וחצי חודשים, 4 אזרחים, 3 כוחות הבטחון. הטרור היה קיים גם קודם, הוא צומצם כתוצאה מן הסגר בצורה משמעותית. כשמדובר באזרחי מדינת ישראל, ארבע פטיק אחד, ארבע פטיק שניים, מיליון אזרחים ישראלים יהודים, שלא לומר על האזרחים הישראליים הלא יהודים. נכון, מאז ה-13 בספטמבר יש מגמה, נעיקר על ידי אלה שפעילים בטרור, החמאס, הג'יהאד האיסלמי, לפגוע. ואומר לכם, לאחרונה אנחנו יודעים, אם נעבר הים, החמאס השתדל לפגוע בלובשי מדים, הוא שינה בשבועות האחרונים את יעדו ומשתדל לפגוע באזרחים ישראלים. והסיבה פשוטה, הוא הגיעה למסקנה שפגיעה באזרחים ישראלים, במיוחד בשטחי יהודה שומרון ועזה, מתסיס את הציבור הישראלי כנגד ההסכם. ואם הוא יעריך שאכן זהו התהליך, הרי תהליך כזה ידרבן אותו, ידרבן אותו לפגיעה דווקא באזרחים ישראלים ולא בכוחות הבטחון. אנחנו מתמודדים הכוחות האדירים שצה"ל משקיע על חשבון אימונים, על חשבון קורסי הכשרה, כי בשביל הממשלה, בשביל צה"ל קיום הבטחון בשטחי יהודה שומרון ועזה הוא יעד בטחוני היום בעדיפות העליונה. כי שם עיקר הטרור, כי לכן יש משמעות בחקופה הרגישה הזאת. ואיזה מאמצים לא נעשים? ישבתי אתמול עם הטיעה הפרלמנטרית, ואמרתי לי: 'מה זה, הפטיק את פעילות יחידת המסתערבים בעזה?' אמרתי: 'לא שמעתי דבר כזה'. הרמתי את הטלפון לרמטכ"ל: 'האם נתנו חופשו להם? לא דובים ולא צבופים. הפיצינו דברי שקר, באשר לגודל שצה"ל משקיע, באשר לפעילות היחידות המיוחדות, באשר למאמץ להילחם בטרור, קודם כל כי זוהי המשימה של המדינה של צה"ל, של צדקות הבטחון. בודאי מבחינתי, כמי שרוצה ליצור את החנאים הנוחים ביותר למשא ומתן, למימוש הסכם הצהרת העקרונות, הדרך האחרון שאני רוצה זה שיהיה טרור. קודם כל לגופו של ענין, וגם פוליטית. אומרים, אין פעילות מספיק. יש הגבלות של צה"ל, של הממשלה על צה"ל. תשאלו את מפקדי צה"ל, יש הגבלה אחת - החוק. את החוק לא אני קבעתי. המחוקק קבע, ובתי המשפט פירשו. ולצדדי הרב, לא פעם אני הופעתי בתודעת חלק מהציבור, והואשמתני כמנסה לחרוג באמצעים, במלחמה בטרור מעבר למותר בחוק. מה לא היה סביב הבג"צ אחרי גירוש 400 ומשהו אנשי החמאס? איך קמו כל מיני משפטנים, ולא רק משפטנים, ותקפו איזה מהלך כזה. מישהו נעבר מממשלה ישראל ב-20, השנים האחרונות, ניסה לעשות דבר כזה, גם אם זה לשנה? אני הרואה שצה"ל הולך, או מדינת ישראל הולכת לתת, לא תהיה אחת, 15 אלף חיילים, לכו ככה, לכו ככה, לכו ככה, הפלשתינאים אמר, וכאשר תקדם, שנים, דברים, הם צריכים להצטייד מהיכן שיצטיירו במסגרת אותו הסכם על גודלה וחימושה של שאותה משטרה שתקום. אני מצטער, הפטנט של משטרה פלשתינאית חזקה היא לא שלי. אבל אני חושב שהחלטה בשעתו היתה נכונה, כי אם אנחנו רוצים לתבוע מאותו גורם פלשתינאי בחומיח שאינו מופקדיה עלינו

ההיות משרה, משלך עשרות רבות, בעיר עזה, על
רבע מיליון חושביה שאין בהישראלי אחד. ואנחנו רוצים
שיהיה שם חוק וסדר ציבורי, וימנע משם לבצע טרור. אפשר
לומר שיסתובבו שם שוטרים פשטינאים עם מקלוח בלבד?
אנחנו רואים בהסכם הצהרת העקרונות, בשלב המימוש של
עזה יריחו וחילה, כעין חלוקה נכונה של חפקידים. שאם
עזה, את חי הפלשתינאים, ינהלו הפלשתינאים. שאם חי
חאן-יונס, דיר א-בלאח, רפיה, מחנו הפליטים, ינהלו
הם. לא ראיתי ביטודות הציונות שאיפה לשליטה בחיי עם
אחר. בעיניי הציונות אגונה רק התפשטות טריטוריאליה.
היא קודם כל בניית עם, מדינה יהודית, ערכים יהודיים,
קליטת עליה, הבטחה בטחון ורצון להגיע לשלום. אנחנו
המדיניות של המשלה הזאת היא לעשות את הכל, להילחם
בטרור, והיום הטרור הפלשתינאי, החמאסי, הג'יהאד
איסלמי, אבו-ג'יבריל, ג'ורג' חנאש, חאו'תמה, אבו
מוסא, מיעדים למטרה אחת - לפגוע בישראלים כדי
שהישראלים יסיעו להם לטרפד את הסיכוי לשלום. אנחנו
אחראיים לבטחון כל החושבים, כל הישובים ונעשה את
המירב והמיטב. אבל אתן לכם דוגמה. ההרוגים הישראלים
שנרצחו באכזריות, מהנהג של הרב דורקמן, שניים ליד בית
אל, הגננת, בני המשפחה האב והבן שלושם, כולם נורו
מרכב נוסע. רכב נוסע בצירי תנועה העיקריים. עשרות
אלפי כלי רכב נוסעים, עשרות אלפי כלי רכב ישראלים
נוסעים בצירים הללו... במספר כחול של הגדה, פוחח באש,
לעיתים, לרוב מצליח, לעיתים לא. איך מתמודדים על זה?
יש מאבק של זרועות הבטחון: השב"כ, הצבא, פיטרולים,
אבל אחת הדרכים הכי טובות זה מחסומי פתע. אבל אז אתה
צריך לעכב תנועה של מאות כלי רכב ישראלים, כי התנועה
מעורבת. והיום בכבישי יהודה ושומרון באלף ק"מ של
צירי תנועה שבהם נעים ישראלים, בשלוש מאות חמישים ק"מ
של צירי תנועה העיקריים נעים לא פחות כלי רכב
פלשתינאים. לך חמיין. אחת עוצר תנועה לבדיקה, מאות
כלי רכב, ומי המתעצבנים העיקריים הישראלים. ואני גם
מבין אותם. בלי לנקוט בצעדים שמציקים לאלה גם שנעים
וחיים בשטחים, לא נוכל לסגור הרמטית את אותם גורמי
טרור. אוסיף ואומר, גורמי הטרור הקיצוניים, החמאסים,
הג'יהאד האיסלמי, לראשונה בתולדות הטרור הפלשתינאי
היו לנו חמישה מקרי, נסיונות טרור של איבוד עצמי
לדעת. מכוניות תופח, רצועת חומרי נפץ, שהאדם יודע
מראש שכדי לממש את משימתו הוא חייב להרג... ארבע
מכוניות תופח. אני לא מתכוון לאפעל ולירושלים, אלה
היו מכוניות תופח שהונחו עם מנגנון השהיה. אני חוכר
על יד מחולה, על יד בית אל, בעזה, אוחו פלשתינאי
שנכנס לתחנת המשטרה בעזה לפוצץ עצמו. למזלנו הוא נהרג
ואף אחד לא נפגע מאנשי המשטרה. אלה תופעות שהכרנו
אותן רק בלבנון אצל חיזבאללה, לא היו בעבר בטרור
הפלשתינאי. וככל שהרמות הקיצוניות, הפאנטיות חודרת
לשכבות הפלשתינאים, החמאס והג'יהאד האיסלמי, אנחנו
עלולים לראות זאת. ומה היה אם לא היה מהלך מדיני,
הטרור הנה נפסק? נתתי את הנתונים מה קרה עד ה-12
בספטמבר, 41 הרוגים, מאז 15. מי שחשב שאם לא נגיע
להסכם זה יעלם, לא הבין, לא קרא, לא יודע. ואני זוכר
אזהרות, ראיתי שחור משחור, אני זוכר שחתמנו את הסכם
הפרדת הכוחות עם סוריה, מה לא אמרו נציגי האופוזיציה
בכנסתי "חוק חצי שנה יתמוטט". במאי - 20 שנה לחתימת
הסכם הפרדת הכוחות עם סוריה. מ-75' שום מקרה טרור
נרמח הגולן. האיזור הכי בטוח היום מבחינת בטחון אישי
בכל שטחה של מדינת ישראל. אני זוכר איך בינואר 05'
שכשר הבטחון בממשלת האחדות הלאומית אמרתי 'נוציא 15'
אלף חיילי צה"ל שבוססו בבוץ הלבנוני'. מה לא אמרו אז?
אני זוכר אחרי מבצע "דין וחשבון" שהגעתי להבנות
באמצעות ארצות הברית, אמרו: מה זה שווה, לא שווה שום
דבר. המטרה של איזור הבטחון מחילתו היה לתת בטחון
לתושבי הגליל, מתוך הכרה שמלחמת לבנון לא פחרה ובו
וחצי דבר באשר לטרור מלבנון. ומאז ההסכם אף קטיושה לא
נורתה לשטח ישראל. אספר סיפור. זה היה לפני חודש
בערך, אני מקבל דיווח - קטיושה נפלה על קרית שמונה.
אני אומר, הסדרים, הסכמים צריך לקיים. מסתבר לי
שהנשיא אסאד נמצא בניקור בקהיר ויושב בשיחה עם הנשיא
מובארק. אני מעביר דרך השגריר המצרי שדר למובארק
ואומר: 'אתה צריך בשיתה איתו לומר "יש פה הפרת
הסכם"'. אני מקבל חשובה באמצעות השגריר, איתן אז
העביר את ההודעה, ואסאד מודיע 'זה לא יכול להיות שזה
חיזבאללה'. אני במקביל מעביר שדר למזכיר המדינה
כריסטופר, הכל חוך שעתיים מאז שאני מקבל את הידיעה
כריסטופר מדבר עם שר החוץ הסורי שארעה ומזהיר אותו,
ואחרי שעתיים אני מקבל את הידיעה האמיתית - תקלה
בצה"ל, פגז מרגמה 128 מעמדת צה"ל נורה בטעות לאיזור
של קרית שמונה. ואני עשיתי מהומה רבתי, מחחיל להוציא

דרך נשיא מצרים לפני סוריה, דרך האמריקאים לפני סוריה, ואז אני מקבל דיווח שכריסטופר הרים פעם שניה את הטלפון להתנצל בפני שארעה. שארעה אומר לו: 'אדוני המזכיר, וזכור בפעם השניה כשישראל חתלונן'. כי אני מאמין שצריך להגייט להסכמים. אבל הדבר הבסיסי הוא לא להגייט להסכמים אבל לעמוד על מימושם. ולכן אני יודע שזה תקופה רגישה, אני יודע שהטרור הפלשתינאי הוא יצם את הטרור, התגובה של המתישבים, ולא אכנס להארכתה של חלק מהם, חלק קטן, היא, אני לא מדבר על ההפגנות הפוליטיות, אני מדבר על התנהגות של התפרעות, ורק חלק קטן. התגובה שלהם באה בעקבות הטרור, טרור שהיה קיים קודם, טרור שהיום מכוון להדליק אותם ואחרים בישראל כדי שיהיו, להבדיל אלף הבדלות, ממניעים שונים פעילים נגד ההסכם. ומי שלא מבין את זה לא מבין את מטרת הטרור החמאסי, הג'יהאד איסלמי, ושל אירגוני החזית המתנגדים לשלום. ככל שיראו שבעקבות הטרור גוברת ההתנגדות להסכם, אני אומר לכם - המוטיבציה לטרור תגדל. אנחנו נלחם בטרור בכל כוחינו, אנחנו נעשה הכל במסגרת החוק להילחם בטרור. אבל באוזה מידה אנחנו יוועים שאם יש סיכוי לפתרון זה במשא ומתן על ממוש הטכס הצהרת העקרונות ולא שום דבר ירחיע את הממשלה ואותי מן הנהישות להמשיך בדרך שבה התחלנו לממש את ההסכם כדי שיחכן בטחון, כי מה שאני חייב להשיג זה אותם קריטריונים, אותם יעדים שהגדרתי כאן שיבטיחו את הבטחון לכל החושבים, לכל הישובים ביהודה שומרון ועזה, ובוודאי במדינת ישראל. כך אני רואה את עצמי ממשיך את המגמה שהחלה בכ"ט בנובמבר - מדינה יהודית דימונית חזקה, ממלאה את יעודה הציוניים והיהודים הכלל לאומיים. לא התפשטות טריטוריאליה בראשינו, אלא מילוי המשימה של שיבת ציון של העם היהודי שקוים כל חשוב מה שיהיה בגבולות המדינה ופחות חשוב איפה יהיו גבולות המדינה כל עוד היא מכסה את מרבית שטחה של ארץ ישראל ובירתה היא ירושלים המאוחדת. תודה רבה.
